

STEFAN AHNHEM

X SPÔSOBOV, AKO ZOMRIEŤ

VOLNÉ POKRACOVANIE BESTSELLEROV OBĚŤ BEZ TVÁRE,
DEVIATY HROB, 18 POD NULOU A MOTÍV X

*Skutočné zlo
nepotrebuje motív*

IKAR

STEFAN AHNHEM

X SPÔSOBOV, AKO ZOMRIET

Preložila Jana Melichárková

IKAR

Stefan Ahnhem
X SÄTT ATT DÖ

Copyright © Stefan Ahnhem 2019
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2020 by Jana Melichárková
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7439-6

„Boh nehádže kocky.“

A. EINSTEIN

STALO SA

PO TOM, AKO ICH náhle opustí kolega Hugo Elvin, vyzeralo to na tragickú samovraždu, nájde Fabian Risk v zásuvke jeho písacieho stola na policajnej stanici niekoľko poznámok. Poukazujú na to, že ich spoločný kolega, kriminalistický technik Ingvar Molander nielenže zavraždil Elvina, ale má na svedomí aj niekoľko vrážd, ktoré v posledných rokoch vyšetrovali. Fabian začne tajne pátrať, či sú Elvinove podozrenia opodstatnené. V okamihu, keď nájde presvedčivé dôkazy o Molanderovej vine, uvedomí si, že kolega tuší, že mu je na stope.

Paralelne s Fabianovým vyšetrovaním sa v okolí Helsingborgu stane niekoľko brutálnych vrážd, bez zjavného prepojenia. Komplikované vyšetrovanie vedie k zadržaniu dvoch páchatel'ov. Voľačo však škrípe a Fabian sa nemôže zbaviť dojmu, že im uniklo niečo rozhodujúce.

Fabianova dcéra Matilda sa vyliečila zo strelného poranenia, ktoré utržila pred pol druha mesiacom. No nespráva sa ako zvyčajne a Fabian v dievčati, ktoré sa vrátilo z nemocnice, dcéru nespoznáva.

Vzťah s manželkou je lepší než kedykoľvek predtým, ale Sonja mu stále čosi tají.

Nehovorí o tom, čo sa stalo, keď sa ukázalo, že jej milenec je niekto celkom iný, než si myslela.

Fabianovho syna Theodora trápi, že sa stal svedkom brutálnej vraždy v Helsingøri, ktorú spáchala banda kamošov jeho dievčaťa. Momentálne sedia vo väzení v Dánsku a čakajú na súd. Výčitky svedomia ho privedú až k pokusu o samovraždu.

Fabianovi sa v poslednom okamihu podarí v tom synovi zabrániť. Celá situácia vyústi do Theodorovho rozhodnutia prevziať zodpovednosť a svedčiť na súde.

Medzitým bezohľadný vrah bez zjavného motívu hádže kocky, aby zistil, kto sa stane jeho budúcou obeťou a akým spôsobom zomrie.

DIEL III

24. – 27. júna 2012

Vraví sa, že za každou vraždou sa skrýva motív. Pomsta za dávnu nespravodlivosť, dospievanie podobné nočnej more, ktoré nás vyformuje tak, že opakujeme to, čím sme si prešli, čokoľvek, čo dokáže vysvetliť tú hrôzu a znepokojenie. Príčina a následok, ktoré v symbióze spôsobujú, že je svet ľahšie pochopiteľný a cítime sa trochu istejší.

Žiaľ, v niektorých prípadoch to nie je nič iné než číra ilúzia. Ozajstné zlo nikdy nepotrebovalo a nikdy nebude potrebovať motív.

1

MECHANIZMUS ZÁMKY V BRÁNE červeného trojposchodového domu oproti železničnej stanici v Klippane zrejme nikto za posledných dvadsať rokov ani raz nepremazal. V dôsledku toho sa dvere na poslednom milimetri nedovierali, a preto bolo jednoduché otvoriť ich bez kódu, kľúča alebo násilia.

Leo Hansi to už chcel vzdať. No keď vklázol do vchodu a zostal stáť v tme, prvýkrát po niekoľkých hodinách pocítil nádej, že poslednú noc, skôr než vezme svoj život pevne do rúk, možno predsa len skončí v pluse. Ani si nevedel spomenúť, kedy naposledy mal naozaj dobrú noc. Práve táto júnová, ktorá spela k úsvitu, zatiaľ prekonala všetky rekordy neúspechu.

Aj tak sa však vybral do terénu a šesť hodín zápolil. Prehrýzal sa jednou vilou za druhou pozdĺž ulíc Bjersgårdsvägen, Fredsgatan a Vallgatan. Podarilo sa mu získať len zánovný detský kočík a ružový bicykel. Vypovedalo to o tom, ako hlboko klesol. Kradol deťom a novopečeným rodičom. Mohlo by to byť horšie?

Dokopy vynesú maximálne päťstovku, čo znamená, že netrhol ani stovku za hodinu. Ak k tomu priráta benzín, prestávku na kávu a príplatok za nočnú zmenu, bola to holá strata. Zrazu považoval školu pre vzdelávanie dospelých, študentskú pôžičku a neskôr magisterský titul z Lundskej univerzity za jedinú prirodzenú vec.

Na vine bol gril od Webera, ten spôsobil, že sa po všetkých tých rokoch rozhodol, že stačilo. Že musí niečo urobiť so svojím životom, niečo skutočné a odlišné, nie sa potíkať po záhradách, vylamovať okná a drôtimi štartovať ojazdené autá.

Gril bol veľký ako menšia letná kuchyňa a, samozrejme, plynový, čo bola z ekologického hľadiska nepochybne tá najhoršia alternatíva. No usudzujúc podľa džípu s pohonom všetkých kolies na príjazdovej ceste, nebola blížiac sa klimatická hrozba ničím, o čo by sa majitelia zaujímalí. Vôbec by ho neprekvapilo, keby na rošt najčastejšie kládli červené mäso. Veľké hrubé bifteky, ktoré vypustili tony oxidu uhličitého. Okrem toho trvá týždne, kým ich žalúdok strávi. Tí hajzli určite používajú lietadlo, keď niekam cestujú.

Preto nemal ani trochu zlé svedomie, keď mu pohľad padol na vyleštený gril, ktorý stál nezamknutý v záhrade na drevenej terase. Dal sa zohnať tak za tridsať tácov, takže zopár tisíc by nemal byť problém, možno dokonca až päť.

Prekvapenie prišlo v podobe dvoch silných reflektorov, len čo vstúpil na terasu. Zrazu akoby sa ocitol uprostred výsluchu na Guantanáme. To však nebolo to najhoršie. Problémom bol ten bastard, čo sa prebudil a rozštekal, akoby mal besnotu, a napokon zobudil pána aj paničku, ktorí toho malého hajzla vypustili von.

Okrem klimatických hriechov nebolo takmer nič horšie než psy. Nielenže srali, kade chodili. Ešte aj smrdeli ako chodiace smetisko, a len čo ho zbadali, vytrvalo štekali, akoby išlo o život. Nezáležalo na tom, aké boli veľké, či to bolo uprostred jasného dňa, alebo boli na vôdzke na druhej strane ulice. Sotva im zrak padol naňho, spustili.

Aspoňže to stihol naspäť do dodávky, ktorá naštartovala už na druhý pokus, čo nikdy nespravila.

Vlastne nevedel pochopiť, ako sa dokázal toľko rokov udržať. Najmä pokiaľ išlo o vily. Len pred niekoľkými rokmi stačilo hodiť kameň cez okno a človek bol dnu. Dnes má každúčku vila buď alarm spôsobujúci hučanie v ušiach, alebo slintajúceho psa.

Navyše je čoraz bežnejšie, že to, čo sa voľakedy dalo ľahko vziať, býva teraz zamknuté v trezore. Ani televízor sa už neoplatí brať. Trvá strašne dlho, kým ho človek odmontuje zo steny, a je nmoderný, skôr než ho človek dopraví do auta.

S bytmi je to celkom iné. Z nejakého dôvodu sa tam ľudia stále cítia bezpečne a nepotrebujú kopu alarmov. Niektorí sú dokonca takí naivní, že nechávajú dvere odomknuté. V najlepšom prípade

stačí strčiť ruku dnu a pokojne prejsť vrecká kabátov pri hľadaní peňaženiek alebo kľúčov.

Dnes človek môže rátať s tým, že niektoré zo stoviek dverí budú nezamknuté. Podľa očakávania boli všetky troje dvere do bytov na prvom a druhom poschodí zamknuté. Okrem toho jeho jednoduchý pakľúč nemal šancu proti novým bezpečnostným zámkam, ktorými boli všetky byty vybavené. Na najvyššom poschodí sa nachádzali len dva byty, čo ešte väčšmi znížilo jeho šance.

Samozrejme, že aj ten prvý bol zamknutý. Prešiel k druhému a postavil sa pred dvere.

Toto bola posledná noc, čo bol vonku a takto sa ponížoval. No už sa tak rozhodol, a tak to bude. Nech sa stane čokoľvek, toto je posledný vchod a posledné dvere, pomyslel si, kým položil ruku na kľučku Everta Jonssona. Sotva zatlačil, dvere sa otvorili.

Keď sa spamätal zo skutočnosti, že dvere zostali naozaj nezamknuté, vošiel do tmy, chvíľu vyčkával, potom ich opatrne za sebou zavrel a počúval prípadný hluk spôsobený Evertom Jonssonom alebo, ešte horšie, jeho psom. Bolo však úplné ticho. Ticho a zatuchnuto. Akoby vzduch stál týždne a stal sa takým hustým, až sa mu lepil na tvár. Popritom mierne páchol niečím sladkým a ohavným.

Zažal baterku a namieril lúč svetla na vešiakovú stenu, na ktorej viseli na ramienkach dve bundy a sako. Okrem otvoreného balíčka pastiliek Fisherman's Friend, odtrhnutého košeľového gombíka a niekoľkých starých účteniek z potravín Konsum, však vo vreckách nenašiel nič zaujímavé. Skrinka na kľúče na stene bola rovnako nezáživná. Kam oko dohliadlo ani kľúče od auta, ani kľúč od trezoru.

Pokračoval do haly a snažil sa zbaviť vzrastajúceho nepríjemného pocitu. No rovnako ako vzduch, aj ten sa naň prilepil. Niečo tu nehralo. Niečo, čo ho nútilo zvažovať, že sa obráti a pôjde domov, aby začal nový život. No pomyslel si, že sa tak ľahko nevzdá. Nezamknutý byt. Človek musí brať, čo sa ponúka.

Prvé dvere vľavo boli zatvorené. Ak je všetko po starom, vedú zrejme do spálne. Nechcel riskovať a zobudiť chlapíka. Namiesto toho vošiel cez pootvorené dvere vpravo, ktoré viedli do kuchyne.

Nevoňalo to tam práve najvábnejšie, ale bol to aspoň pach, čo poznal. Pach starého jedla, odpadkov a kanalizácie. Jedna platňa elektrického sporáka hriala. Bez rozmýšľania k nemu podišiel a vypol ju. Nemohol sa zmieriť s tým, že sa tak zbytočne plytvá drahou energiou.

Za ním na okrúhlom stolíku pri stene stál prázdny tanier s nožom a vidličkou a pri ňom rovnako prázdny pohár. Takisto tam stála poloprázdna fľaša kečupu, korenička a mlieko v tetrapaku.

Mlieku vypršala minimálna spotreba už 27. mája, čo bolo takmer pred mesiacom. To niečo ozrejnilo. Evert Jonsson je mŕtvy a s najväčšou pravdepodobnosťou sa stále nachádza v byte.

Raz v živote videl mŕtvolu, ale len na okamih, keď pred viac ako desiatimi rokmi prechádzal okolo dopravnej nehody. Doteraz má nočné mory o každučkom detaile, ktorý sa mu vryl do pamäti.

Dúfajme, že tu nič také nebude. Chlapíka pravdepodobne trafil šľak alebo niečo podobné. Na druhej strane nemal šajnu, ako vyzerá mŕtvola po mesiaci v takejto letnej horúčave.

Vrátil sa do haly, šiel rovno k zatvoreným dverám, trochu sa vzchopil a potom ich otvoril. Podľa očakávania, bola to spálňa. Žalúzie stiahnuté, ale nastavené v správnom uhle. Dovnútra prúdilo svitanie a ako pruhovaná deka sa položilo na nočný stolík s hromadou kníh, na písací stôl so stolným počítačom.

Ale aj na posteľ.

Na prázdnu posteľ.

Leo Hansi nechápal. Je tu ešte jedna spálňa? Alebo sa Evertovi Jonssonovi podarilo privolať sanitku a je v nemocnici? Tak sa to stalo? Len nestihol zamknúť dvere?

Počítač na stole značky Dell nebol práve luxusný, no vyzeral pomerne nový. So štipkou šťastia, vychádzajúc z toho, akú veľkú má pamäť a aký procesor, mohol hodiť zopár tisíc.

Posunul myš, aby mohol odpojiť klávesnicu, keď sa monitor rozžiaril a zobrazil písací stôl zaplnený zložkami a dokumentmi. Ani nebol chránený heslom, čo sa dalo považovať za ďalší nezamknutý byt. Preto si trúfol sadnúť si na stoličku a študovať rôzne zložky. Všetky boli označené krátkymi, nepochopiteľnými kombináciami písmen.

Okrem jednej. *Bitcoin core*.

O bitcoinoch už počul. Je to akási virtuálna mena, ktorú vynášiel tajomný Japonec, a každá transakcia vyžaduje nehorázne veľa energie. Celá bitcoinová sieť nepochybne spotrebuje toľko energie ako Švajčiarsko. No ako to funguje a ako sa s tým obchoduje, to nevedel.

Otvoril program, náhodne klikal, kým nenašiel ikonku Prehľad s dvoma oddelenými stĺpcami. Nad jedným stálo *Wallet*, nad druhým *Recent transactions*. Pokiaľ videl, Evert Jonsson kúpil za posledný polrok 2 400 bitcoinov.

Veľa mu to nepovedalo. Mohlo to byť niekoľko stoviek, ale aj niekoľko tisícok. No s trochou šťastia možno získa odmenu za nočnú drinu.

Vyhľadal prehliadač, pripojil sa na internet a do okienka hľadať našukal bitcoin currency. Stránka, na ktorú sa dostal, bol súhrn číslíc v rozličných stĺpcoch, ktoré sa po celý čas menili. Pôsobilo to ako nepreniknuteľná stena z matematiky. No keď sa mu zrazu splašil pulz, pochopil, že srdce si už uvedomilo niečo, na pochopenie čoho potreboval mozog zopár chvíľ navyše.

Jeden bitcoin mal hodnotu siedmich dolárov. Sedem dolárov zopakoval, kým si vyrátal, že chlapíkove bitcoiny predstavujú celkovo stopäťdesiat tisíc švédskych korún. Peňazí ako pliev a rovno do vrecka. Nijaká zrážka pre sprostredkovateľa a predovšetkým nijaké zlé svedomie kvôli novopečeným rodičom a kvôli dievčatku, ktoré sa práve učí bicyklovať.

Odpojil káble od monitora, vyniesol ho do predsiene a práve sa chcel vrátiť po zvyšok, keď mu došlo, že do obývačky, ktorá by mala byť na druhom konci haly za sklenenými dverami, ani nenazrel.

Chcel len vziať počítač a vypadnúť, ale možno tam bola stará cenná váza alebo, keby chcelo šťastie tromfnúť samo seba, umelecké dielo.

Keď však otvoril sklenené dvere, už viac nešlo o cenné veci, okolo ktorých mu krúžili myšlienky, ale o prenikavý sladký zápach, ktorý sa mu darilo potláčať, no ktorý ho teraz prinútil pretiahnuť si tričko cez ústa a dýchať cezeň.

Postúpil o dva kroky dnu, viac nepotreboval. Bolo jasné, odkiaľ smrad prichádza. Čo to však je, nepochopil. Podišiel bližšie a namieril kužeľ svetla baterky na konštrukciu v tvare valca na podlahe. V priemere mal tak pol metra a bol asi dva metre dlhý, zelenohnedý, vyrobený z natiahnutého plastu. Ako stan. Alebo fóliovník. Taký, aký bude človek jedného dňa potrebovať, keď už Zem nebude obývateľná a nastane čas osídliť Mars.

Namieril baterku na jeden koniec valca. Prizrel sa bližšie a zbadal, že je to dno priesvitného plastového vreca. Keď opatrne ohmatal vyklenutý okraj, uvedomil si, že ide o koleso z bicykla, ktoré plast napína. Pravdepodobne sa rovnaké koleso nachádza aj na druhom konci a uprostred držia dve plastové vrecia pokope pomocou viacerých vrstiev hrubej striebornej pásky.

Zrejme je to domáca výroba. Ale na čo to slúži?

Naklonil sa nad valcovitý plastový stan, posvietil si baterkou, ale nevidel nič, len rozmanité odtiene tmavozelenej a hnedej farby. Akoby bol plný chalúh, rastúcich na vnútornej strane.

Jeho myšlienky však upútalo to, čo bolo za nimi, za tou zelenou. Až teraz si uvedomil, že sa to hýbe.

2

VŠETKO, ČO VIETE, je nesprávne...

Nepreniknuteľná stena z nôh zakrývala výhľad ktorýmkoľvek smerom. Stáli tam asi dvadsiati ľudia rôzneho veku s nákupnými vozíkmi a civeli naňho. Sadol si na vyleštenú kamennú podlahu, otočil sa za dievčenským hlasom za sebou. Matilda, jeho dcéra. Sedela v pozícii lotosového kvetu, pozerala naňho tým novým pohľadom, na ktorý si nikdy nezvykne. Tým, ktorý nebol jej a ktorý jasne hovoril, že to už viac nie je ona.

„Čo si povedala?“ spýtal sa.

Všetko, čo viete, je nesprávne...

Ten jemný hlas vychádzal z nej. Videl, ako sa jej ústa synchronne pohybujú so slovami, čo z nich vychádzali. Ale nebol to Matildin hlas, nie jeho Matildy.

„Fabian, počuješ ma?“ Pozrel hore a zbadal Sonju, ako sa nad ním nakláňa. „Omdlel si.“

„Nie, Sonja,“ pokrútil hlavou. „Neomdlel som.“

Naliehavo prikývla a usmiala sa. „Poď, pomôžem ti vstať.“ Zdvihla ho na nohy, obrátila sa k okolostojacim. „Prestaňte zízať a pokračujte v nákupech. Šou sa skončila.“ Diváci sa rozptýlili. Kútikom oka vytušil muža oblečeného v tmavých šatách, ako sa mihol smerom k pultu s mäsom. Až teraz si uvedomil, že sú v potravinách Ica Maxi v Hyllinge. Sonja mu položila ruky na líca a otočila mu tvár k sebe. „Ty a Theodor. Hádali ste sa a kričali tak nahlas, že sa všetci zastavili a zírali na vás. Snažila som sa vás upokojiť, ale...“ Pokrútila hlavou. Jej vyrovnanosť sa náhle vyparila. „Nevedela som, že je taký silný. Spadol si, udrel si si hlavu o podlahu a teraz je... S Matildou sme sa

ho pokúsili zadržať, ale nedalo sa. Chápeš? Teraz ho musíme nájsť, skôr než bude neskoro.“ Plač mala na krajíčku.

„Sonja, upokoj sa.“ Potľapkal ju po líci. „Nájdeme ho.“

Všetko, čo viete, je nesprávne...

S trhnutím sa obrátil k Matilde. „To ty to dookola opakuješ?“

„Načo sa pýtať, keď odpoveď už poznáš?“

Greta. To strašidlo. Snaží sa mu niečo povedať? O tom to celé je? Veď na strašidlá ani neverí. Alebo duchov, ako ich tvrdošijne volá Matilda. Navyše ten muž v tmavom pri pulte s lahôdkami, ktorý čaká v rade. Prečo naňho nedokáže prestať pozeráť? Čo mu na jeho tvári nesedí?

Muž sa zrazu vybral k pultu, jediným pohybom sa ľavou rukou oprel o vypuklé sklo a takmer preletel ponad pult na druhú stranu. Potom z lopára schmatol nôž a vrazil ho predavačovi do krku. Až teraz si Fabian uvedomil, že ho pozná, Assar Skanås s privysoko vytiahnutými džínsami, v béžovej bunde Švédskych demokratov.

Skanås kričal od bolesti, súčasne sa rukou snažil zastaviť krv. Druhou rukou držal útočníka ďalej od seba. Tlak krvi v krčnej tepne však bol taký silný, že červený prúd striekal do vzdialenosti niekoľkých metrov a zasiahol všetko dookola. Páchatel' zatiaľ bodal a bodal, akoby nechcel nikdy prestať.

Fabian ešte nevidel nič také príšerné. No istým spôsobom sa mu to zdalo známe. Ozvena niečoho oveľa horšieho.

Všetko, čo viete, je nesprávne...

A napokon ten krehký dievčenský hlas. Prečo mu nedá pokoj? Počas seanse sa Matilda pýtala, dostala zašifrovanú odpoveď. Alebo? Bola tá odpoveď myslená preňho? Preto sa po celý čas tvrdošijne opakovala?

„Nie, prosím, nechod.“ Sonja ho držala. „Musíme nájsť Theodora. Ty, ja a Matilda, spolu. Inak ho nikdy nenájdeme.“

Lenže už sa vytrhol a mieril ku krvou postriekanému pultu s lahôdkami, kde Skanås klesol na zem.

„Počúvaj, dopekla,“ počul Sonju kričať za sebou. „Náš syn je preč. Musíme ho nájsť, než bude neskoro!“

Musel chytiť páchatel'a, mohol to spraviť teraz. Nie je tam nikto, na koho sa dá spoľahnúť. Nijaká šéfka. Nijaký tím. Nikto, len on.

Hneď ako sa dostal za pult, šmykol sa na zväčšujúcej sa kaluži krvi pod Skanâsom, ktorý ležal polomŕtvý na podlahe s vidlicou na mäso zabodnutou v tvári.

Krv bola všade. Mal ju na rukách, na šatách, na tvári. Dokonca v ústach cítil sladkú lepkavú chuť železa. Z páchatel'a nevidel nič, len kývajúce sa lietacie dvere, ktoré viedli do miestnosti pre zamestnancov.

Všetko, čo viete, je nesprávne...

Poponáhlal sa a dorazil do pracovne, kde stál páchatel' sklone-
ný pred veľkou žltou práčkou vzadu a stlačil gombík.

„Ty tam!“ skríkol a načahoval sa za zbraňou do podpažného puzdra pod sakom. „Na brucho! Ruky vystreté!“

Zbraň tam však nebola. Nemohol nájsť ani puzdro. Muž už vychádzal ťažkými kovovými dverami. Náhlil sa za ním, ale dvere sa pred ním zatvorili. Nedali sa otvoriť, akokoľvek do nich búchal a mykal nimi.

Bez dychu, krvavý a mokrý od potu sa Fabian otočil k zorade-
ným práčkam a podišiel k žltej, ktorá práve spustila program a na-
plňala sa vodou.

Všetko, čo viete, je nesprávne...

Zohol sa a cez sklenené dvierka hľadel rovno do otáčajúcej sa, takmer hypnotickej tmy.

Až keď do sklenených dvierok priamo pred jeho tvárou udrela ruka, pochopil, že ktosi je vnútri. Človek, ktorý sa zúfalo pokúša dostať von, zatiaľ čo sa bubon krúti. Najprv na jednu stranu, potom na druhú.

V snahe zastaviť program stláčal gombíky. Keď to nepomohlo, udieral do nich. Ale bubon sa krútil ďalej, voda ho naplňala a ruka čoraz zúfalejšie búchala zvnútra do sklenených dvierok.

Sledoval hrubý elektrický kábel vychádzajúci z práčky k zásuvke v stene s vypínačom. No hoci ju vypoľ, počul, že voda sa ďalej leje dnu a bubon sa krúti.

Zúfalý klesol pred sklenené dvierka a sledoval rotujúce tmavé peklo tam dnu. Neschopný niečo urobiť.

Všetko, čo viete, je nesprávne...

Ani keď si uvedomil, že sa na sklo tisne Theodorova tvár, ne-

mohol nič robiť. Jeho syn. Bol to on, bojoval o život v krútiacom sa bubne, prizeral sa, ako sa v pravidelných intervaloch ocitá pod vodou.

Theodor kričal. Aj Fabian kričal, čo najhlasnejšie. No nebolo počuť nič, len šplachot vody a čoraz rýchlejšie sa krútiaci bubon. Theodorova kričiaci tvár sa rozmazala, ostala bez kontúr.

Fabian otvoril oči a zbadal stropnú lampu, ktorú tam zanechal predchádzajúci majiteľ domu Otto Paldynski a ktorá ešte vždy visela v ich spálni, hoci sa nepáčila ani jemu, ani Sonji.

Bol to len sen, opakoval si. Nočná mora. V skutočnosti najlepšia za posledné roky.

V porovnaní s nahou Sonjou po boku, s chyteným swinger vrahom Ericom Jacobsénom a s palubnou vstupenkou, ktorá naštrbila berlínske alibi Ingvara Molandera a je bezpečne ukrytá, si viac ani nemôže želať.

Dokonca aj Theodor vzal rozum do hrsti a rozhodol sa, že sa už dnes popoludní preplavia cez prieliv. Oznámi dánskej polícii, že chce povedať pravdu, a ponúkne svoje svedectvo v prebiehajúcim súdnom pojednávaní proti Lige smajlíkov.

Napriek tomu Fabian cíti, že mu srdce v hrudi búši ako cválajúci kôň. Ako začínajúci záchvat paniky, ktorý môže kedykoľvek oklamať mozog, že nemôže dýchať a umiera.

Otriasla ním nočná mora tak veľmi, že sa stále nevie spamätať? Veď to bol len sen! Bol taký zvláštny a prekombinovaný, že to pred prebudením tušil.

Uvedomil si, že toto ho nevystrašilo. Adrenalin mu do tela pumpovalo to, čo mu chcel sen povedať.

Vstal z postele, opatrne, aby nezobudil Sonju. Ponáhľal sa cez halu a otvoril dvere do Theodorovej izby. Uľavilo sa mu, ležal tam. Lúbil svojho syna, sťažka dýchal, ani sa nezobudil, keď ho opatrne pobožkal na čelo a prikryl.

Dôkaz toho, že Matilda, Greta aj jeho sen sa mýlili. Nikto z rodiny nemusí zomrieť.

Alebo sa sen vôbec netýkal Theodora, ale niekoho iného?

Postupne si opakoval udalosti zo sna a čoskoro si uvedomil, že v ňom nič nesesedelo. Obeťou za pultom s lahôdkami bol v skutoč-